

Jak vychovávat mladé vandaly

Přátelství-spávek pánů Zdeněk Macura
Aktualizováno Pondělí, 13 srpen 2007

Jak vychovávat mladé vandaly

Á

Možná jste si někdy kladli otázku, jestli je vůbec možné vychovávat mladé vandaly, kteří jen tak bezdůvodně nepořádají a ničí věci kolem. Začátkem srpna 2007 se mi stala zajímavá příhoda, o kterou bych se rád s ostatními podělil.

Bylo krátce po setmění, kdy jsem se procházel kolem sádky u Eerného Mostu v Praze. V úřadovně chvilu jsem se bledou dvojici mladých, kteří byli v podnapilém stavu. Jakmile jsem byl od nich na pár kroků, jeden z nich vzal prázdnou láhev od piva a s radostí ji hodil na takovou malou zádku, která se pohopitelně rozbila a na dce a za ním byla spousta štěpů. Myslel jsem, že si ten mladík ani nevšiml, že jsem kousek od nich a vůbec jsem viděl.

V první chvíli mě napadlo, že jim něco musím říct, a že to hned uklidím a podobně. Jenže ze zkušenosti vím, že se mi to klidně vysmát a je třeba, aby se do mě mohli pustit, protože se do nich pletu. A tak jsem vymyslel plán: řekl jsem si, že půjdu, nic jim nebudu říkat a v klidu sájm za sebou sbírat ty štěpy od piva. Když jsem začal sbírat, jeden z těch mladých se zeptal: "Co tam děláte, pane?". Odpověděl jsem: "Sbírájím tady štěpy, aby se někdo nepořádal. Dal jsem si záležitost, aby v téhle chvíli hlasu nebyla žádná výčitka nebo nějaká pouťovina". Řekl jsem to, jako by se nedalo, prostě v pohodě si sbírájím štěpy. Hned, když jsem to dořekl, stal se zážrak. Oba kluci začali nadávaně: "Máme nějakou pomoc?", "Já to budu sbírat s vámi" atd. Začali hned nadávaně sbírat štěpy, jako by byli na táboře vzorných skautů, jeden z nich se nabídl, že najde igelitku, do které to můžeme dát, prostě se z nás stal tím vzorným občanem peňujícím o pořádek. Chovali se ke mě s úctou a respektem, jako bych byl jejich významným členem. Poděkoval jsem jim, že jsou hodní, jak mi pomáhají. Pochopil jsem, že jejich nadávaní ochota pomáhat byla způsobem, kterým, že jsem jim nic neřekl, nepoužíval jsem je, ale sám jsem šel beze slov předkladem.

Potom jsem se s nimi dal do řeči a zjistil jsem, že tihle kluci občas berou nějakou drogu. Řekli mi, že o pervitinu. Ptal jsem se, jestli to stojí za to. Bohužel odpověď byla, že ano. Pokusil jsem se jim vysvětlit, že je to slepá cesta a že mě dříve ráno ráno. Je mi jasné, že tito kluci možná ještě pár takových láhvů ve slabé chvilu rozbijou, ale jsem si jist, že nezapomenou na zkušenost, že se s tím chovat předem, obrátit a že z toho má být v konečném pocitu nějaká radost z rozbití sklenice.